

освѣтъ даромъ да го прѣимамы. Рим. 3; 24. 6; 23. Еф. 2; 8. Евр. 10; 18.

II. Като раздаваніе—то на милостинѣ не спомага за спасеніе, защо Христосъ каза на момъкъ-тъ: Едно ти не достига; иди, продай все що имашъ, и раздай го на сиромасы-ты и ще имашъ съкровище на небо-то?"

О. Тѣя думы бѣхъ *испытъ-тъ* на сѣрдце-то на тоя момъкъ. Той мѣсляше че обѣчаше Бога повече отъ всичко друго, и ближній-тъ си ка-то себе си, но съ тѣя думы Христосъ му показа че обѣчаше богатство то си повече отъ Бога, отъ ближни-ты сиромасы, даже и отъ животъ вѣченъ. Христосъ изыскуваше отъ него не само отричаніе отъ богатство-то си и отъ честь-тъ си между народъ-тъ, но и да вдигне кръстъ-тъ си, и да му стане послѣдователь,—да бѣде готовъ да тегли страданія, укоръ, може и смѣрътъ заради него и Евангеліе-то.

II. Длѣженъ ли е единъ Христіанинъ да продаде всичко що има и да го раздаде на сиромасы-ты?

О. Нѣма такава обща заповѣдь. Но всякой Христіанинъ е длѣженъ да обѣча Бога повече отъ богатство-то си, отъ честь-тъ и отъ всичко, и да посвети всичко що има на неговѣ-тъ службѣ. Ако не сме готови, когато има нужда, да оставимъ богатство-то си, пріятелі-тъ си, народность-тъ си и всичко, за Христа, то не можемъ да бѣдемъ негови ученици, Гл. 10; 37-39. 16; 24. Още сме длѣжни споредъ силѣ-тъ си да помагамы на сиромасы-ты.